

сѣны не можемъ да са сдѣламы: пѣрво, че не до-
казвате каквѣ въ старѣ време сѣ ѿговарѣли ѿ ѿ-
говарѣтъ ѿ до днесъ нашитѣ сѣ иѣкоуж рѣзанкѣ
дѣмы: смьрть, скървь, прѣтъ; второ, че
прѣимате сѣшото словѣ глагоно ѿ безглагоно; какъ:
длъгъ, пѣнь; трѣто, че спорѣдъ въ повѣчетѣ
черковны наши книги словѣ я, не са намира, за
да го мѣнимъ сѣ Русското о; четвърто, че да пи-
ше ѣдинъ Бѣлгаринъ тѣ Равнописѣны трѣбва пѣр-
вомъ да знае Русскы, за да мѣни словѣ е на ѣ,
о на з, ѣ на ж. Нама трѣбва такѣво Равнопи-
сѣны, коѣто да ѣ основано на ѣстѣственѣтъ Бѣл-
гарскы ѿговоръ, какѣто да може всѣкоѣ Бѣлга-
ринъ да пише по него, безъ да ходи да търси дрѣ-
гы Словѣны нарѣчѣа, ѿ всѣ ѣдно ни фѣща, ако той
глаголъ пишемъ само сѣ ѣдно словѣ отъ тритѣхъ
горѣчѣенъ, на кѣло да речѣмъ, за него глаголъ ни
трѣбва ѣдно словѣ Х, че было коѣ было, ѿли въ
дѣтѣ пѣрви случки може да са ѿсѣрѣатъ до
сѣшѣ ѣровѣтъ; както: длъгъ, крѣтъ. — Вни.
падѣжъ на жен. родъ на ѿменѣта може да ѣстане
сѣ а, ако са провѣратъ на него ѿ дрѣги иѣкон.

Горѣреченото ѣровѣко Равнописѣны са види да ѣ
прифѣтило ѿ г. И. Н. Момчиловъ, коѣто го ѣ
ѣпотрѣбилъ въ иѣговѣтъ „ Писменица на
Славянскѣй-а азъкъ“, ѣдна книга достѣйна